

Sygn. akt XVII Ka 175/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: prot. sąd. Anna Kujawińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 roku

sprawy M. C.

oskarżonego o czyny z art.178a§1kk i art.275§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 7 grudnia 2016r. sygn. akt IIK 413/16

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. zwalnia oskarżonego od zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję, a nadto zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kwotę 516, 60 zł(w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 roku w sprawie II K 413/16 Sąd Rejonowy w Śremie uznał oskarżonego M. C. za winnego przestępstw z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 275 § 1 k.k. (k. 39 – 39v tom II).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł oskarżony w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze łącznej (k. 53 – 53v tom II).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do zarzutów zawartych w apelacji należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie

wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się stricte do podniesionej przez oskarżonego argumentacji dotyczącej wymiaru orzeczonej kary łącznej, która w swej istocie sprowadza się do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary łącznej wskazać należy, że okazała się ona zupełnie bezzasadna. Skarżący podnosił w treści apelacji, że w całości przyznał się do zarzucanych czynów, wyraził skruchę, jest osobą młodą i krytycznie odnosi się do popełnionych przestępstw. Z tych względów w jego ocenie zasługuje na karę łagodniejszą, albowiem ta która została mu wymierzona jest zbyt surowa i przedłużyła jego izolację.

Ze stanowiskiem skarżącego nie sposób się jednak zgodzić. Przede wszystkim wskazane przez niego okoliczności były w pełni uwzględnione przez Sąd I instancji przy ferowaniu wymiaru kar pozbawienia wolności za każde z przypisanych mu przestępstw, tj. 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. Dowodzi tego jednoznacznie treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 46v – 47 tom II). Skoro więc Sąd Rejonowy miał je należycie na uwadze, to skarżący nie może się powtórnie na nie powoływać. Poza tym okoliczności te nie miały bezpośredniego wpływu na wymiar kary łącznej, którą to de facto kwestionował skarżący w swojej apelacji, a której wymiar ferowany jest z naciskiem na innego rodzaju czynniki.

Dla porządku wskazać trzeba, że także wymiar orzeczonej oskarżonemu kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności jest w pełni prawidłowy i adekwatny do okoliczności niniejszej sprawy. Sąd I instancji w sposób należyty uwzględnił bowiem przy wymiarze kary łącznej separację czasową popełnionych przestępstw, które w przypadku oskarżonego zostały popełnione tego samego dnia. Słusznie zatem fakt ten potraktowany został jako argument przemawiający za znaczącą absorpcją kar jednostkowych. Niemniej jednak argumentu przemawiającego za pełną absorpcją kar nie dostarczały z kolei okoliczności dotyczące podobieństwa popełnionych przez oskarżonego przestępstw. Należy bowiem zauważyć, co słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, że oskarżony dopuścił się przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art. 178a § 1 k.k.), jak i przeciwko wiarygodności dokumentów (art. 275 § 1 k.k.). Były to więc czyny różnorodnej natury, naruszające inne kategorie dóbr prawem chronionych. Brak było zatem przesłanek do tego, by okoliczności tej nadawać wymowę łagodzącą.

Omówione powyżej okoliczności w pełni upoważniały zatem Sąd I instancji do odstąpienia od zasady pełnej absorpcji i wymierzenia oskarżonemu kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji. Kara ta – w rozmiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności – oceniona być winna jako mieszcząca się w ustawowych granicach (które wynosiły w tym przypadku od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności) i realizująca cele wskazane w przepisie art. 85a k.k., tj. prewencji indywidualnej (zapobiegawcze i wychowawcze), jak i te dotyczące kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z tych wszystkich względów apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, a wymierzona mu kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności jest ze wszech miar słuszna i sprawiedliwa.

W tym miejscu dla porządku zaznaczyć jeszcze należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego M. C. za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2015 roku, poz. 615, ze zm.) i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. A. Ł. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając oskarżonego M. C. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jego sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie, w szczególności przy uwzględnieniu, że odbywa on izolacyjną karę pozbawienia wolności.

Justyna Andrzejczak